

Reflexions després de les eleccions de França

El laboratori francès

El votant es va inclinar per qui venia del Ministeri de l'Interior i no per qui oferia il·lusions

JOSÉ ANTONIO Martín Pallín

ls analistes polítics han asajats multitud de fórmules, combinant tots els factors que han concorregut en unes eleccions model·liques, sobretot, per la intensitat del debat polític i la seva capacitat de mobilitzar els ciutadans de les més diverses tendències.

El sistema electoral de les presidencials franceses obliga a realitzar estudis comparatius entre els resultats de la primera volta i el desenllaç definitiu entre els dos finalistes. **André Glucksmann**, en un recent article el contingut global del qual no comparteixo, ha destacat que no es pot enterrar el magnífic despertar de la primera volta.

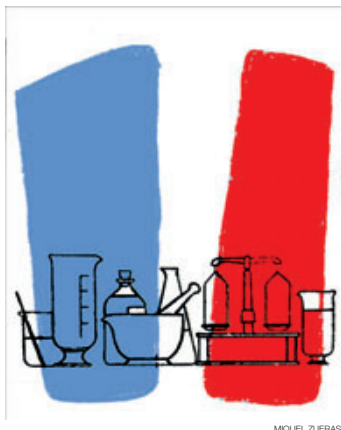
EN AQUESTA ocasió han emergit qüestions foranes, com ara la unitat política europea, l'atlantisme, l'emigració, la política energètica, mediambiental i el desenvolupament sostenible prenent com a referència l'impacte de les seves polítiques en la vida quotidiana. La Unió Política Europea, frenada de sobte pels prejudicis ideològics d'una part de l'esquerra francesa, ha passat factura. Sempre serà millor una mala Constitució que cap. No he aconseguit assimilar les exquisides objeccions dels sectors que, de manera obvia, assenyalaven les mancances socials del text sotmès a votació. Dins dels textos constitucionals, com s'ha demostrat per la jurisprudència dels tribunals, hi caben tota classe de polítiques econòmiques i de progrés.

La perspectiva de liderar el moviment europeu junt amb Alemanya i el Regne Unit ha imbuït els seus ciutadans de l'esperit de la *grandeur*. Sectors de l'esquerra francesa, em-

bolcalsats en els seus dogmes del passat, no ho van entendre així i van perjudicar significativament les possibilitats electorals en la segona volta de la candidata socialista **Ségolène Royal**.

Poques vegades un debat electoral ha suscitat tanta expectació dins i fora de França com el que va protagonitzar **Nicolas Sarkozy i Royal**. Al nostre país les conclusions obtingudes no tenen res a veure amb els continguts d'una llarga sessió televisiva que a vegades se'm va fer tediós i que, en altres, va arribar a una força dialèctica que constitueix l'essència de la democràcia. Molts mitjans espanyols van arribar a una conclusió desoladora: un debat d'aquestes característiques seria impossible al nostre país convulsió pel que, en els cercles madrilenys, se'n diu crispació. La crispació és el resultat del que es coneix com a *méthode Ollendorff*, plasmat en la màxima «tu pregunta el que vulguis que jo et contestaré i el que em sembli» o el que hagin dissenyat els meus assessors mediàtics.

En el debat hi va haver un moment en què la candidata socialista va elevar el to quan es va indignar davant la manipulació dels discapacitats. **Sarkozy** li va retreure la seva excessiva gestualització i va sentenciar olímpicament que una persona que s'indignava davant d'una argumentació d'aquest no podia ser presidenta de la República. Em sembla més humana la indignació que

MIQUEL ZUERBAS

Poques vegades un debat electoral ha suscitat tanta expectació com el protagonitzat per Nicolas Sarkozy i Ségolène Royal

no pas la impassible fredor d'un oponent que no va moure ni un sol múscul de la cara davant el retret, de totes totes just, que se li formulava. Em sembla frívol o almenys poc científic, establir com a conclusió que aquell moment va ser decisiu per fer inclinar la balança cap al triomfador.

COM ÉS lògic, van concórrer molts factors i molt variats. L'assimilació del flux immigratori de les antigues colònies, la desesperança de les noves generacions d'arrelament francès o de procedència exterior, la política d'ordre recolzada en el fantasma del passat, la venda de la seguretat com a mercaderia necessàriament perible i els matisos sobre la política d'impostos i pen-

sions, van inclinar o van convèncer l'electorat francès per encomanar aquestes missions a un candidat que venia del Ministeri de l'Interior i no a una aspirant que oferia realitats i il·lusions amb objectius que necessàriament es veurien dilatats a mitjà o llarg termini. La qüestió radica a valorar fins on aguanten les costures d'un vestit que ja està tallat i ajustat a la mida del país i de la seva globalització.

La necessitat d'aquestes noves idees s'ha posat de manifest al contemplar les primeres mesures del nou president. Els gestos cap a l'esquerra, la potenciació de les polítiques que afecten el canvi climàtic i la incorporació de les generacions del Magrib a responsabilitats polítiques, alguna de tan rellevant com el Ministeri de Justícia, demostren que el gest irat de la candidata en un lleu moment del debat no va ser decisiu.

Allò de substancial no és mai la forma sinó el contingut. ¿Com es pretén abordar la desesperança dels sectors més joves? ¿Quina part del pressupost es destinarà a polítiques d'integració, educació i salut? ¿Algú s'atreveix a pronosticar, com ha dit l'elegit en la seva campanya, un canvi en la política exterior aliant-se amb l'atlantisme al marge de les decisions del seu predecessor?

Com ha assenyalat **Paul Krugman**, en el terreny de la política econòmica les expectatives són limitades. Crec que aquesta conclusió s'ha d'estendre a tota classe de polítiques. La qüestió és si el mercat està disposat a compartir els beneficis cada vegada més astronòmics amb polítiques alternatives en les quals el sector públic tingui un protagonisme més fort per reinvertir en benestar social.

L'abstenció en les legislatives de diumenge passat ens alerta sobre un nou bonapartisme. **Magistrat emèrit del Suprem.**

Bitllet

ANTONI
Gutiérrez-
Rubi

Una corbata per a vostè

El primer pas per aproximar les postures de **Rajoy i Zapatero** davant el desafiament d'ETA va començar amb les corbates. La coincidència estilística semblava un bon presagi després de tantes topades. Habitualment, les repeticions de vestuari causen incomoditat entre els que les pateixen, rialles nervioses de compromís entre els assessors i murmurs graciosos entre els periodistes. Però, vist el resultat de la reunió, aquesta corbata granat l'haurien de reservar ja per als grans acords polítics. Han coincidit en el complement, tot i que transmetin estils diferents. **Zapatero** pretén una imatge kennedyana, mentre que **Rajoy** es defineix com «un home de províncies».

Els polítics mantenen amb la corbata un debat d'amor-odi: prescindible per a uns, inqüestionable per a d'altres i gairebé sempre empipadora als mitjans. La creativitat i la renovació també han d'arribar a ella amb nous colors, teixits i dissenys. Només així evitaran la uniformitat estètica que contribueix a l'estesa opinió que tots els polítics són iguals. **Assessor de comunicació.**

Bitllet

ENRIQUE
Arias Vega

Els que no voten

He llegit a EL PERIÓDICO les explicacions d'un munt de ciutadans que no voten. Per molt diverses que siguin, totes tenen un comú denominador: la seva desconfiança en els polítics. Mai, en aquests 30 anys de democràcia, el crèdit de la classe política ha estat tan baix. Ho diuen les enquestes del CIS i ho ratifica el progressiu descens de la participació electoral.

No ho sento pas pels polítics, ja s'ho faran, sinó per nosaltres, els ciutadans del carrer. Per més gran que sigui l'abstenció, els electes seguiran ocupant i utilitzant els seus càrrecs. O sigui, que no anar a les urnes és una cosa semblant a escopir cap amunt: el gargall sempre ens caurà a sobre. Així que, a part de no aconseguir el nostre objectiu, haurem de portar la roba a la tintoreria.

Qui vulgui castigar de debò els polítics, que voti en blanc. El dia que hi hagi més paperetes blanques que partidàries si que es muntarà un bon Cristó. Mentrestant, no ens enganyem: si ens quedem a casa, encara que només aconseguim el seu propi vot, els candidats seguiran sent elegits. **Periodista.**

Opus mei

Dos líders polítics ja no es mosseguen

JOSEP Pernau

o és notícia que dos adversaris polítics es mosseguin entre si. És notícia que es tractin amb respecte i cordialitat.

José Luis Rodríguez Zapatero i Mariano Rajoy es van trobar a la Moncloa i la ciutadania està sorpresa pel tracte exquisit de què van fer gala, fins al punt que no semblaven un del PSOE i l'altre del PP. No consta que a l'acabar s'haguessin intercanviat salutacions per a les sacrificades

des esposes. Però tampoc seria tan estrany.

Hi havia aquesta vegada un fet que llimava discrepàncies. Ha tornat l'amenaça dels bascos de la caputxa i, en aquesta circumstància, la unitat de punts de vista, que en un altre moment podria ser un luxe, sorgeix ara com una necessitat. És una raó de molt de pes, que per ella sola imposa una treva a la crispació mantinguda pels dos primers partits polítics en els últims mesos, per no dir en els últims tres anys. Avala aquesta hipòtesi un fet significatiu: algunes veus sembradores de zitània han quedat emmudides ara. És el cas d'**Ángel Acebes**, al voltant del qual no seria gens estrany que s'haguessin organitzat prega-

ries perquè no obrís la boca.

Els mateixos desitjos es poden haver fet extensius a molts dirigents i militants de la dreta, que en una altra circumstància van poder acompanyar el seu líder fins a les portes de la Moncloa al crit de «**Mariano**, salva Espanya!». Aquestes operacions de salvament no han donat mai resultat a Espanya. Diguem que s'ha d'acabar amb ETA, operació en què no hi pot haver exclusives, perquè ha de ser entre tots. S'ha començat bé, i la ciutadania, lògicament esperançada, es pregunta quant de temps pot durar la concòrdia i l'objectiu compartit. Tot es veu tan civilitzat, que sembla que Espanya ens l'hagi canviat. **Magistrat emèrit del Suprem.**

GRUP ZETA

Fundador: ANTONIO ASENSIO PIZARRO.
President: Francisco Matosas. **Vicepresident Executiu:** Antonio Asensio Mosbah. **Conseillers:** J. Ma Casanovas, Félix Espelsoin, Serafin Rodián i Julio García. **Secretari:** R. Franco, E. Valverde (Vicesecretari). **Dir. Editorial i de Comunicació:** M. A. Liso. **Comité Editorial i de Comunicació:** M. A. Liso, J. Ma Casanovas, A. Franco, J. Marañón, J. Oriol, A. S. Palomares i J. Rivas. **Directors d'àrea:** R. de Vicente (Premsa), J. L. García (Revistes i Oci), C. Carnal (Administració i Finances), R. Merino (Serveis Corporatius), P. San José (Comercial i Publicitat), V. Leal (Distribució), M. Ariño (Promocions i Màrqueting), F. Linares (Llibres) i A. Vitorica (Desenvolupament i Nous Negocis).

EDICIONS PRIMERA PLANA: Directores: J. G. Miquel (relacions corporatives), M. Moya (producció), M. Fariñas (r. externes), C. Mateu (sistemes), D. Casanovas (recursos humans), J. L. Busquets (tresoreria), J. Sicart (administració), C. Moreno (adm. redacció).

Impressió: Gráficas de Prensa Diaria. **Dir. general:** E. Ripollés. **Director:** L. Miranda. **Distribució:** Logística de Medios Catalunya S.L. **Batlén, 84, 2a planta, 08009. Barcelona. T: 93 494 85 00. Fax: 93 494 95 35.**

Publicitat: Zeta Gestión de Medios. **Dir. general:** P. San José. **Director comercial:** S. German. **Conseil de Centi, 400, 08009 Barcelona. T: 93 265 53 53. O'Donnell, 12, 28009 Madrid. T: 91 586 97 00.**